

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

LIGT ET SENNEPSKORN.

„Himmeriges Rige ligner et Sennepskorn, som en Mand tog og saaede i sin Mark. Dette er vel mindre end alt andet Frø; men naar det vokser op, er det større end Urterne og bliver et Træ, saa at Himlens Fugle komme og bygge Rede i dets Grene.” (Mt. 13, 31—32.)

Nok en Lignelse, hvor Himmeriges Rige lignes med Sæd. Her er det ikke Sæden og Jordbunden, den falder i, der sammenholdes, heller ikke den gode Sæd og Ugræsset, men det er Sædens egen Evne til at vokse sig stor, der stilles i Belysning.

Dr. Rørdam oversætter: „mindre end alle Sædarterne.” Denne Oversættelse foretrækker vi, fordi den er nøjagtigere, og Ordet „Frø” kunde let lede Tanken hen f. Eks. paa Hvidkløverfrø, der er endnu mindre end Sennepskorn, og Meningen er at sammenligne et Sennepskorn med almindelige Sædarter.

Endnu den Bemærkning, at Sennep i Østerland vokser 8 a 12 Fod højt, og dets Grene skal undertiden blive stærke nok til at bære en Mands Vægt.

Guds Rige var i sin Begyndelse lille i Sammenligning med Verdensrigerne i deres Begyndelse. Tænk saaledes paa Jesus selv, paa hans ringe Fødsel og Opdragelse. Han vakte nogen Opsigt i de tre Aar, han vandrede omkring med sine Apostle, talte med Myndighed og gjorde sine Under i Barmhertighedens og Troens Tjeneste. Men hvor mange var hans Tilhængere, da han endte sit Liv paa Korset!

I Sandhed en ringe Begyndelse. Eller tænk paa Apostlene, den lille Flok af ligefremme Mænd, der ikke udmærkede sig ved andet end dette, at de havde været med ham, der var død som en Forbryder paa et Kors. Sandelig ikke noget, der tog sig ud i Verdens Øjne.

Men der var alligevel Spirekraft og Evne til at vokse i det lille Frø. Medens Verdensrigerne, der har haft store og lovende Begyndelser, er falden sammen om kortere eller længere Tid, saa er Himmeriges Rige vedblevet at vokse.

Det har været forfulgt og bekæmpet af Verdens Fyrste og af Verdensriger, men det er vedblevet at vokse, indtil det nu overskygger saa at sige den hele Jord.

Først satte det Stamme i Jerusalem, saa begyndte det at skyde Grene ud i Judæa og Samaria, siden ud igennem Lilleasien, over i Europa og lige indtil Verdensstaden Rom. Og det tog blot en Mennekskealder.

Siden forgænedes dette nye Rige sig ud igennem Romerriket og ud over dettes Grænser til Europas fjerneste Egne og til Amerika.

Atter siden har det ved den kristne Mission skudt Grene i baade Asien, Afrika og Australien og til fjerne Øer og vilde Folkestammer. Jo, sandelig, Himmeriges Rige ligner Sennepskornet!

„Himlens Fugle kommer og bygge Rede (egentlig fæste Bo) i dets Grene.” Rimeligvis har Fugle bygget Rede og fæstet Bo i Sennepstræet i Østerland, hvad Jesu Tilhørere jo har vidst, men Billedet peger saa paa, at ogsaa i den Henseende ligner Himmeriges Rige Sennepstræet. De, der søger det, kan fæste Bo og finde Beskyttelse der.

„Himlens Fugle” kan ogsaa lede Tanken hen paa, at selv vilde Folkestammer finder Hjem og Bolig i Himmeriges Rige.

SHALL WE LUTHERANS STAND THE TEST?

The twentieth century has prided itself on its civilization

and progress. It was accustomed to look with pity if not disdain, on those times when men were discriminated against and prosecuted for their religious convictions. Such creatures as Nero were looked upon as a disgrace to humanity. Who would have thought that at this late date in the world's history the martyr scenes of the first three centuries of Christian history and the days of Jesuit persecution could be repeated? And yet we have lived to see hundreds and even thousands exiled, tortured and killed for their Christian faith. The story of the Lutheran martyrs in Finland and the Baltic Provinces puts one back two thousand years in the world's history. Think of stripping a man stark naked in midwinter, making him run along after a sleigh on the ice for miles and then dropping him into a hole cut in the ice! Men were crucified, buried alive, and submitted to nameless tortures such as only the devils in Hell could have invented, and all simply because they were Lutheran Christians, because they held the faith once delivered to the saints and would not stand for lawlessness and mob rule. The story of the „Reds” in Finland and the Baltic Provinces is written in fire and blood.

And let no one imagine that the danger is past. If, like Shylock of old, the conquerors of Germany insist on their pound of flesh, there can be but one outcome: the wave of Bolshevism will sweep over Germany and convert it into a second Russia. Men driven to despair by hunger and privation will turn into fiends. If the „Reds” get control of Germany, the Huns of old will have been angels of mercy in comparison with what will then be enacted. Men driven to despair lose all reason. And it is a question whether even the moat of 3000 miles of ocean will be able to stay the westward sweep of destruction which threatens to bury every vestige of Christian civilization. Unless reason and wiser counsel prevail the day may yet come when those who stand for law and order, who defend the family, the church and the state as divine institutions, will be hunted down like defenseless game. We may again hear the cry: „You have no right to live.”

Will Lutheranism stand the test? Will men and women who bear the name of the hero of worms prove worthy of their great ancestor? Let us hope so. We have every reason to believe that they will, as the history of the martyrs of Finland and the Baltic Provinces plainly proves.

In the providence of God even such awful experiences must serve a good purpose. In olden times the blood of the martyrs was the seed of the church; why should it be less in these days? In the fiery furnace gold is not destroyed but purified. No doubt God wants to use the Lutheran Church for the accomplishment of great things in the winding up of the world's history; but the steel must first be tempered before it can be used to good advantage.

But physical persecution is not the only test which Lutherans are subject to in these evil days. During the times of comparative ease a wave of liberalism swept over a great part of the Lutheran Church. The very fundamentals of our Christian religion were called in question. Men who occupied Lutheran pulpits and chairs of theology were called progressives because they openly attacked such doctrines as the inspiration of the Scriptures, the Trinity, the Divinity of Christ, His Virgin birth, and the doctrine of the Atonement. Those heretics were looked upon as pioneers of science and heroes of personal liberty. There is no doubt that infidelity and hersay have made terrible inroads in the land of Luther; and, as Germany was, in

a sense, the schoolmaster of the world, the poison spread to other parts. Under the guise of liberty of conscience and the freedom of academic teaching even the greatest departure from divinely revealed truth was tolerated.

Nor is this all. Pressed on all sides by a host of enemies, those who still held to the fundamentals of the Christian religion were led to consent to all manner of compromises with error on what some were pleased to call non-fundamentals. A wave of unionism swept over the world, which submerged a great part of the nominal Lutheran Church. In parts of Germany, Austria, and Hungary Lutheran and Reformed congregations have entered into organic union and have agreed to ignore their differences for the sake of outward union. They imagine this to be a matter of necessity in order to preserve Protestantism over against Romanism on the one hand and infidelity on the other.

To all this must be added the danger of nationalism. The Lutherans of Germany were in danger of making Germanism identical with Lutheranism. The same was true of the Letts in Latvia. Here in Rotterdam we attended services in what is called the German Evangelical Church. Like the American Church in Paris is first American whatever else it may be or not be, so this church and many others, which were founded and supported by German funds in cities outside the German empire, serve very largely a national purpose. In German Bohemia and Poland the name „German” in connection with a church is considered about identical with Lutheran. It is much to be feared that the teaching of the German language and the propagation of German ideals of culture in the so-called diaspora work of the Fatherland has been far too prominent; that in the opinion of some it proceeds in importance the propagation of the pure Gospel for which the Lutheran Church stands. Nativism is in so many cases inseparably connected with religion. Let no one imagine, however, that this is purely a German trait. We find it among the Russians, Letts, Czechs, Magyars and Roumanians, possibly even in a more aggravated form.

When Lutheranism is tied to a language or a nationality, when it loses its ecumenical character, it has lowered its standard and loses its identity. True Lutheranism must be ecumenical. Being nothing but pure Christianity it is above language or nationality. If the Lutheran Church is not truly catholic, that is universal, it forfeits the title of being the best type of Christianity. Language is a mere means to an end. Nationality may be something worth propagating and even contending for, but the pure Gospel, as confessed by our fathers at Augsburg, is higher, greater and broader than language or nation. When Christ gave command to go into all the world and preach the Gospel to every creature, he ignored the artificial boundaries not only of politics, but of language and nation. It is the truth alone which saves, no matter in what language it is conveyed. No one ever yet went to Heaven because he was a German, a Roumanian, or an American. When it comes to the Church we Lutherans must forget our differences of language and nationality. If we fail to do this, there is nothing but ruin ahead. The Savior has given promise to no nation or language that it shall last forever, but he has given promise that the gates of Hell shall not prevail against the Church.

In these days of the birth, or rather the invention of new nations, this catholicity of the Church of the Reformation is of special importance. We Lutherans must, of course, be loyal citizens of the state in which, by

the providence of God our lot is cast, but that loyalty does not imply that we must cut ourselves loose from our brethren of the faith in other lands. So far as we hold a common faith we are still one spiritual brotherhood. Political boundaries and differences of language must not be allowed to form a barrier between us. Some people in France were very much surprised when they heard that our European Commission was also to include German Lutherans in their visits. But why should even a world war be allowed to cut asunder the bond of faith which unites us with all who confess the Faith of Augsburg? This is the danger in Europe at this time. National feeling runs so high that it is in danger of overriding all else. When carried to extremes it can but lead to religious persecution. Where the use of a foreign language in public worship is forbidden, it can not but interfere with the right of public worship in general. You may as well forbid a man to worship publicly at all as to try to compel him to worship in a language he does not understand. There have been cases brought to our notice, especially in the new Roumania, and Czechoslovakia, where the nativistic spirit has plainly resulted in religious persecution. Let Lutherans beware of this narrowmindedness. Let us be broadminded enough in matters of faith to lift ourselves above language and nationality.

H. J. Seuh.

Rotterdam, November 7th, 1919.

Kredsmøde i Easton, Calif.

Saa har vi igen haft Kredsmøde herude i Pacific Kreds. I Fjor fik vi slet ingen paa Grund af Influenza-Epidemien, men saa fik vi til Gengæld to i Aar med bare otte Maaneders Mellemrum. Nu kunde man maaske have tænkt sig, at da vi havde et Kredsmøde i Marts, saa vilde det have en svækkende Indflydelse paa Mødet i November, men ingenlunde, snarere det modsatte. Hvad Delegationen angaar, da var dette det største Møde, vi endnu har holdt herude paa Kysten; vi var nemlig 27 stemmeberettigede Medlemmer til Stede, da Mødet tog sin Begyndelse. Under hele Mødet, der varede i fem Dage, havde vi store Forsamlinger ved alle Møder; men især om Torsdagen — de unge Dag — da var den rummelige Kirke fyldt til sidste Plads fra om Formiddagen Kl. 10:30 til sen Aften, og om Søndagen maatte vi skilles i to Flokke, da man mente, der var ca. 600 Mennesker forsamlede. Der var besøgende fra Portland og Eugene, (Oregon) fra Ferndale, San Francisco, Oakland og flere Steder her i California og selvfølgelig fra alle Menighederne her i Fresno Co., hvor jo nu er fem med hver sin Præst og et samlet Medlemstal af 825. Man mærkede en levende Interesse over Forsamlingen, ikke blot under Ordets Hørelse, men ved de forskellige Præsternes, og de tilhørende Delegerede lød der mandige Ord; man vilde fremad, og Byrderne, der skulde bæres og Besværlighederne, der skulde overvindes, syntes man ikke at være bange for; men derfor blev der ogsaa taget ret alvorlige og betydningsfulde Beslutninger, hvilket et kort Overblik over Mødet

viser. Det var Onsdag den 5te November Kl. 10, vi samledes til Aabningsgudstjeneste i Immanuel Menigheds Kirke i Easton, Calif. Kredsforsamlingen, Pastor O. R. Olsen, prædikede over Ordet hos Profeten Es. 52, 11: „Renser eder, I, som bærer Herrens Kar”. Alvorligt og inderligt lød det til os: Skulle vi blive i Stand til at løse de Opgaver, som ligger for os, og som Herren har lagt hen til os, paa en saadan Maade, at det bliver til Velsignelse for vort Folk og vort Land og

Herrens Navn til Ære, da maa midler og føre Tilsyn med dens dette Ord blive taget til Hjerter Gerning.

En Skoledirektion blev valgt, og efterfulgt baade af os Præster og af alt Guds Folk i Almindelighed: „Renser eder, I, Maa Herren velsigne denne saa som bærer Herrens Kar.” Efter

Prædikenen erklæredes Mødet aabnet i den treenige Guds Navn, og Menighedens Præst, Pastor A. P. Hansen, bød paa egne og Menighedens Vegne hjertelig velkommen, idet han mindede om Ordet! „Høsten er stor, men Arbejderne ere faa; beder derfor Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud i sin Høst.”

Om Eftermiddagen samledes vi Kl. 2, for at tage fat paa vore Forretninger. Til Stede var 13 Præster og 13 Delegerater og dette blev nu gennemført. Love Kredskassereren, dertil havde vi saa den Glæde at have tre af vore gamle Præster iblandt os.

Formanden opdæste sin Indberetning, hvori han mindede om Tidens Alvor med al Uro og Forstyrrelse, der findes overalt i Verden. „Folket har gæret og er færdig til Oprør.” Det lød: Mon det dog ikke maner Guds Menighed og alt Herrens Folk til mere Alvor og Bøn, mere Forventning om Herrens Kommen og mere Kærlighedens Sammenlutning til Arbejde for Mesterens Ære og Menneskers Kaldeste til Bod og Omvendelse.”

Der blev tilskyndet til mere Bøn i Almindelighed og til at bede for vore Missionspræster i Særdeleshed.

Der blev mindet om Nødvendigheden af at forhøje Missionspræsternes Løn paa Grund af de stedse stigende Priser paa Livsfornødenheder.

Der slores videre til Lyd for en Bibelskole, idet der blev mindet om, hvilken uberegnelig Velsignelse en saadan Skole kunde blive til baade for ældre og yngre.

Paa Grundlag heraf toges følgende Beslutninger:

1. Kredsmødet bestemmer Missionspræsternes Løn til mindst \$100 om Maaned og frit Hus, dog maa Huslejen ikke overstige \$25 maanedlig.

Vi har jo to Missionspræster, nemlig Pastor P. C. Jensen, som lige har overtaget Levermore-Hayward-Petaluma Virksomheden og lønnes helt af Missionskassen, og Pastor E. S. Rosenberg i Fresno, By; til hans Løn yder Menigheden ca. en Trediedel.

Til L. H.P.-Missionen har Samfundet ydet en Del, og da Billedet var bleven sat ned, toges følgende Beslutning:

2. Kredsmødet beder igennem Kredsforsamlingen „Den forenede Kirkes” Styrelse om snarest muligt igen at yde os som forhen \$480 om Aaret til Missionsarbejdet her paa Kysten.

Foruden disse to Missionspladser yder Kredsen Understøttelse til Menigheder, der ikke selv er i Stand til at underholde deres Præst, saa vore Udgifter i det kommende Aar vil løbe stærkt op imod de \$3000.

3. Kredsmødet opfordrer alt Guds Folk til at bede flittigt for vore Missionsarbejdere.

Vi har i flere Aar haft en Højskolekomite, som har arbejdet med denne Sag. Paa Grundlag af denne Komites Indberetning og Formandens Henstilling til Mødet fik Tanken en lidt anden Retning og resulterede i følgende:

1. Kredsmødet udtaler sin Tak til Højskolekomiteen for dens Arbejde for Højskolesagen.

2. Kredsen gør nu et alvorligt Forsøg paa at omsætte Tanken i Handling og allerede i indeværende Vinter søger at holde Bibelskole til nærmere fastsat Tid.

3. Stedet for paatænkte Skole bliver for nærværende Fresno County.

4. Der nedsættes en Skoledirektion paa 9 Medlemmer, hvoraf 5 Præster.

5. Denne Skoledirektion gives Fuldmagt til a. At bestemme Stedet for Skolen, b. At vælge en Ledelse for Skolen og sammen med denne udarbejde nærmere Plan for dens Arbejde c. At indsamle de fornødne Pen-

gening.

En Skoledirektion blev valgt, den vil snart lade høre fra sig. Maa Herren velsigne denne saa vigtige Sag!

Endnu en saare betydningsfuld Opgave blev Frukten af dete Møde. Ungdomssagen har vi haft fremme til Behandling i fle-nighedens Vegne hjertelig velkommen, idet han mindede om Ordet! „Høsten er stor, men Arbejderne ere faa; beder derfor Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud i sin Høst.” Ved Kredsmødet i Fjor blev der saa henstillet, at Ungdomsforbundet i Fresno Co. blev udvidet til en Kreds-Ungdomsforbund og dette blev nu gennemført. Love blev vedtaget og Styrelse valgt. Herren velsigne Ungdomssagen!

Det vil let forstås, at vore Forretninger optog megen Tid; men den opbyggelige Side led dog ikke derunder. Som sædvanlig havde vi vore to Emner til Behandling, Kredsenes Emne „Retfærdiggørelsen” blev indledet af Pastor N. S. Nielsen og efterfulgt af en Drøftelse, hvori flere deltog.

Menighedens Emne — „Bønens Betydning for Menighedens Livet” blev indledet af undertegnede og ligeledes efterfulgt af en god og livlig Drøftelse. Torsdag var Ungdomsdagen og blev rigt velsignet af Herren. Om Formiddagen prædikede Pastor L. Johnsen om „Hovedhjørnen”, om Eftermiddagen indledede Pastor M. Th. Jensen Emnet „De unge som levende Stene,” og om Aftenen prædikede Pastor P. C. Jensen over „Slutstenen” og Pastor N. Hansen over „Den hvide Sten”.

Onsdag Aften havde vi ogsaa to Prædikener af Præsterne A. S. Nielsen og N. P. J. Nielsen og Pastor P. P. Thoreby gav os et udmærket lille Foredrag om „Søndagsskole-Læreren” om Fredagen. Vi havde haft dejlige Dage; men Søndagen var som altid „Herrens Dag”. Fra tidlig Morgen til sidste Aften frydede vi os i Herrens Hus omkring Ordet og ved Bordet, og Herren var os særdeles god og uddelte til os i Overmaal.

„En Dag i Herrens Forgaarde er bedre end Tusinde; jeg udvælger hellere at ligge ved Dyr-tærskelen i min Guds Hus end at bo i de ugudeliges Telte.”

Tak til Menigheden og Præstefolkene i Easton for alt, vi nåd hos eder! Herren velsigne sin Gerning ved os ud over Pacific Kreds i Menighederne og paa Missionspladserne!

Eders i Tjenesten

M. C. Jensen-Engholm, Sekr.

Mc Nabb, Ill.

Det har ofte glædet os at høre gennem Danskere fra de forskellige Menigheder i Samfundet. Maaske nogle Venner end over vort Virkefelt her i U. S. A. kunde Glæde sig ved at høre lidt fra vort lille Hjørne af Guds Riges Mission iblandt vort Folk.

Det var en Fest og Glædesdag, som oprandt for os den 3. Aug., da vor nye Præst, Karl M. Hansen blev indsat af Kredsenes Formand Pastor L. Peder- sen. Dagen blev afsluttet med Møde om Aftenen udenfor Kirken under Stjernetæppet og Træernes Kroner. Der har jo været mange Festsdage siden. Hver Søndag er en Festsdag, naar Herrens Folk kan samles og ligesom glemme Travlheden derude fra Livet med de verdslige Gøremaal, og vende Tankerne hjemad til Hjemmet, hvor Brudgommen gik for at bære Sted, og hvorfra han snart vil komme for at hente hjem sin Brud.

Vor Kvindeforening havde en vellykket Bazar i Okt. Maaned. Der indkom ved den Lejlighed \$241, hvilken Sum Kvinderne senere bestemte skulde gaa til at betale for Indlægningen af elektriske Lys dette Efteraar i Kirken og Præstehuset.

Det glæder os, at Alfred Morgensen, som for nogle Aar siden rejste til So. Dak., kommer tilbage for at bo her med sin

bage for at bo her med sin

bage for at bo her med sin

bage for at bo her med sin

bage for at bo her med sin

bage for at bo her med sin

bage for at bo her med sin

bage for at bo her med sin

bage for at bo her med sin

bage for at bo her med sin

bage for at bo her med sin

bage for at bo her med sin